

Recorda que sempre s'ha afirmat voler un govern central, que serveixa de llas d'unió pera totas las regions espanyolas, però que volen un poder regional que tinga á son carrech l'Administració política, civil y judicial per Catalunya; llengua oficial la catalana y que sian de la terra tots los empleats.

Corts catalanas, que ficin, no solzament la llegislació civil, sinó quant se referesca al régime interior de Catalunya.

Respecte á la divisió provincial, exposa la conveniencia de donar á las comarcas sos naturals municipis y á eixos las atribucions que sian del cas, pera gestionar sos particulars interessos.

Rebutja 'l sistema actual d'impostos y demana que la formació del exércit espanyol obeheixi al sistema voluntari, pagat, suprimint per enter las quintas, establint, en cambi, reserves organisades per las regions. Tothom deu esser soldat de la pátria, quant aqueixa ho reclama.

Se suspren la sessió á tres quars d'una.

Imposible, per falta d'espai, nos es donar compte de tot quant se féu y 's digué, després de reunida novament l'Assamblea, á las tres de la tarde.

L'entusiasme vessaba del cor de tothom, com vessaba la jentada allá reunida, en número de uns 1,500.

Demanaren la paraula 'ls senyor Bessegoda y Andreu; aquell per que 's recordés la falta dels delegats morts en lo transcurs de l'any; aquest proposa una proba de simpatía, envers los periódichs y entitats perseguidas. Se llegeixen numerosas adhesions, sent la mes important y entusiasta, la del canonge de Vich, mossen Collell.

Llegeix lo senyor president un fogós trevall, explicant lo perquè s'ha tingut de cridar l'Assamblea á Gerona.

Segueix lo senyor Maspons, ab una memo-

ria explicant lo perquè s'han variat los temas de discussió; relata 'l sucesos occureguts ab motiu de la qüestió de Creta y las consecuencias beneficiosas pe 'l catalanisme, ab la persecució sufrerta.

Llegí 'l senyor Permanyer un tan hermosíssim com valent treball; dihent que las causas nobles, son primer escarnidas y perseguidas després.

Declara que 'ls catalanistas *volen*, no demanan, l'autonomía de Catalunya; volen que la vida sia catalana y que ho volen, porque lo que es de lley y de justicia no 's demana, se exigeix.

Sosté que 's deu reivindicar l'us de la llengua catalana, y que, qui d'ella renegui, renega de Deu, porque ell 'ns la doná.

Lo senyor Guimerá, doná lectura á un trevall, que sens dupte será devorat per els ayants de las bonas lletras, tant ple de poesia, com saturat de pensaments hermosíssims.

Lo seguiren en l'us de la paraula, D. Joaquim Riera y Bertrán, ab ben sentida improvisació y tot seguit de donanadas las gracias, per D. Joaquín Botet, s'adelantá 'l senyor Verdaguer y Callís, á instancia de D. C. Sunyol.

Bé coneixiam al Sr. Verdaguer, però may haguérem esperat d'ell, que fatigat ja y faltat de forçes y salut, llensés entorn de l'Assamblea, improvisadament, aquells dolls d'eloqüencia, que lligaren al aditori de tal manera, que tota sa peroració fou acompanyada d'una tempestas d'aplausos, arrivant en certs moments á arrabassar vivas y aclamacions de tot l'auditori en pés.

Aixecá 'l senyor Sunyol la sessió, donant un crit de ¡Visca Catalunya! que fou contestat per totas quatre parts, que bullian d'entusiasme.

Cerca 200 foren los que 's reuniren á sopar en lo Centre Catalaniste; 'l local no permetía mes número, puig que de no esser aixó, tal volta s'hauria augmentat per doble.